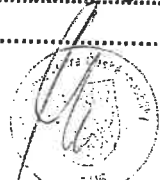

Ministr vnitra
Milan Chovanec

V Praze dne 15-12-2014
Č.j.: MV-137325-4/VS-2014

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.
prac. č.: 0384r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 17. 12. 2014
podpis:

Rozhodnutí

Ministr vnitra příslušný podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal pan ..
.. státní občan Běloruské republiky, trvale bytem ..
(dále jen „žadatel“), rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 8. 2014, č.j.: VS-2181/835.3/2-2014, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), a rozhodl takto:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

Odůvodnění:

I.

Žadatel požádal dne 16. 12. 2013 prostřednictvím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje o udělení státního občanství České republiky. Ministerstvu vnitra byla žádost doručena dne 13. 2. 2014. Trvalý pobyt na území České republiky mu byl povolen ode dne 1. 10. 2012. Žadatel uzavřel v roce 1999 manželství se státní občankou Běloruské republiky, toto manželství bylo v roce 2006 pravomocně rozvedeno. Žadatel s bývalou manželkou žijí ve společné domácnosti na adrese trvalého pobytu a společně vychovávají tři nezletilé děti, které jsou rovněž státními občany Běloruské republiky.

V průběhu správního řízení o žádosti bylo zjištěno, že žadatel nespĺňuje podmínku pro udělení státního občanství České republiky stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství.

Ministerstvo vnitra tak v souladu s požadavky § 3 správního řádu, kdy má za povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zjistilo skutečnost,

Vypraveno dne:

18-12-2014

kteřá neumořňuje řádosti vyhovět, kdýř bylo zcela zřejmé, ře řadatel nesplňuje výře uvedenou zákonnou podmínku pro udělení českého státního občanství a tuto podmínku mu nebylo možné prominout na základě některého ze zákonem taxativně stanovených důvodů pro její případné prominutí, tak jak jsou stanoveny v § 11 odst. 1 písm. a) až h) zákona o státním občanství. Proto již na základě této skutečnosti Ministerstvo vnitra v souladu s ustanovením § 51 odst. 3 správního řádu neprovádělo další dokazování a neshromařřovalo další podklady pro vydání rozhodnutí a na základě shora uvedených skutečností svým rozhodnutím ze dne 28. 8. 2014 řádosti řadatele nevyhovělo.

II.

Zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra převzala dne 01. 9. 2014 Jelena Druziková, označena na pořtovní doručence jako zmocněnec řadatele. Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra podal řadatel v zákonné lhůtě dne 13. 9. 2014 rozklad, ve kterém uvádí tyto zásadní námítky:

- 1) Napadené rozhodnutí je vadné a nezákonné, neboř bylo rozhodováno podle zákona o státním občanství, ale na projednání jeho řádosti měl být aplikován zákon ř. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), (dále jen „nový zákon o státním občanství České republiky“), neboř řízení bylo zahájeno dne 13. 2. 2014, nikoliv 16. 12. 2013, kdý byla řádost podána na krajském úřadu. Řadatel odkazuje na přechodné ustanovení § 74 tohoto zákona.
- 2) Ministerstvo vnitra nerozhodlo o jeho řádosti v zákonné lhůtě 90 dnů.
- 3) Ve výroku napadeného rozhodnutí absentuje odkaz na konkrétní ustanovení konkrétního předpisu, podle kterého nebylo jeho řádosti vyhověno.
- 4) Ministerstvo vnitra učinilo nesprávný a nezákonný závěr, ře nebylo zjiřřeno, ře by měl na území České republiky postavení uprchlíka.
- 5) Napadené rozhodnutí je zmatečné, neboř z odůvodnění vyplývá, ře jeho řádosti nemělo být vyhověno podle § 51 odst. 3 správního řádu, ačkoliv se jedná o ustanovení čistě procesního charakteru, přičemž z napadeného rozhodnutí je patrné, ře Ministerstvo vnitra k dokazování splnění dalších podmínek pro udělení státního občanství České republiky přistoupilo a jeho výsledky jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně popsány.
- 6) Ministerstvo vnitra nezjistilo skutečný stav věci a nedošlo k řádnému a objektivnímu posouzení jeho řádosti, neboř mělo být vycházeno ze známých a dolořených informací a potřebných dokladů, a nebyly vzaty v potaz ani okolnosti týkající se jeho soukromých a obdobných poměrů, jeho pobytu v České republice, řádného zaměstnání v České republice a jeho příspěvku do sociálního systému České republiky apod., tzn., nebylo vzato v potaz jeho úsilí všemi silami se integrovat do české společnosti.

V závěru rozkladu tak žadatel navrhuje, aby bylo podanému rozkladu vyhověno a napadené rozhodnutí bylo v plném rozsahu zrušeno.

III.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny skutečnosti a důkazy, důležité pro rozhodnutí.

Ze spisového materiálu vyplynulo, že žadatel nespĺňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství a tuto mu nelze prominout na základě některého ze zákonem taxativně stanovených důvodů pro její případné prominutí, tak jak jsou stanoveny v § 11 odst. 1 písm. a) až h) zákona o státním občanství, neboť se nenarodil na území České republiky, ani nežije na území České republiky nepřetržitě alespoň deset let, ani neměl v minulosti státní občanství České republiky, popř. státní občanství České a Slovenské Federativní Republiky, ani nebyl osvojen státním občanem České republiky, ani jeho manželka není státním občanem České republiky, ani alespoň jeden z rodičů není státním občanem České republiky, ani nepřesídlil do České republiky do 31. 12. 1994 na základě pozvání vlády, ani není bezdomovcem, nebo nemá na území České republiky přiznáno postavení uprchlíka. Žadatel v rámci správního řízení o žádosti nedoložil žádný podklad, který by prokazoval, že je v jeho případě některý z těchto podkladů naplněn.

K rozkladu žadatele je nutné uvést následující:

Ad 1)

Podle spisové dokumentace bylo zjištěno, že žádost byla podána za účinnosti zákona o státním občanství v souladu s jeho ustanovením § 10 odst. 2 u úřadu příslušného podle místa trvalého pobytu žadatele, tj. u Krajského úřadu Královéhradeckého kraje. Tento úřad také v souladu se zákonem o státním občanství ověřil pohovorem se žadatelem jeho znalost českého jazyka podle kritérií uvedených v ustanovení § 1 odst. 1 vyhlášky č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství České republiky. Žadatel sám ke své žádosti připojil doklady, které měly prokazovat splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky stanovených v zákoně o státním občanství. Dále si Krajský úřad Královéhradeckého kraje, tak jak mu to ukládal zákon o státním občanství, vyžádal stanovisko Magistrátu města Hradec Králové (tj. úřadu obce, ve které je žadatel přihlášen k trvalému pobytu) a spolu se svým stanoviskem žádost zaslal do 30 dnů od jejího podání prostřednictvím Policie České republiky (cizinecké policie) Ministerstvu vnitra, které je úřadem rozhodujícím o žádosti. V souladu s výše uvedeným lze aplikovat přechodné ustanovení § 74 nového zákona o státním občanství České republiky, tj. zákona, který nabyl účinnosti podle ustanovení § 84 tohoto zákona dnem 1. 1. 2014, pouze tak, že žádosti podané

za účinnosti zákona o státním občanství se zahájí, projednají a ukončí podle zákona o státním občanství. Nelze se tak ztotožnit s názorem žadatele, že na projednávání jeho žádosti měl být aplikován nový zákon o státním občanství České republiky a nikoliv zákon o státním občanství. Nový zákon o státním občanství České republiky má vlastní ustanovení o řízení ve věci udělení státního občanství České republiky, tj. i o podání žádosti a jejím zpracováním úřadem příslušným k jejímu přijetí, která v době podání žádosti jmenovaným nebyla účinná, a Krajský úřad Královéhradeckého kraje podle nich nemohl postupovat. Naopak Krajský úřad Královéhradeckého kraje byl povinen při přijetí žádosti, jejím zpracování, doplnění a postoupení Ministerstvu vnitra, postupovat podle zákona o státním občanství, který obsahoval i speciální úpravu o zahájení správního řízení o udělení státního občanství České republiky v ustanovení § 10 odst. 4. Obdobné ustanovení nového zákona o státním občanství České republiky absentuje, zde se postupuje podle obecných ustanovení správního řádu, tj., že řízení je v souladu s ustanovením § 44 odst. 1 správního řádu zahájeno dnem, kdy žádost došla věcně a místně příslušnému správnímu orgánu, což je podle ustanovení § 17 nového zákona o státním občanství České republiky, krajský úřad příslušný podle místa trvalého pobytu žadatele. V případě žadatele však Krajský úřad Královéhradeckého kraje nemohl zahájit správní řízení o jeho žádosti, neboť mu v tom bránilo speciální ustanovení zákona o státním občanství, které tuto pravomoc svěřilo Ministerstvu vnitra.

Ad 2)

Ministerstvo vnitra v řízení o žádosti jmenovaného postupovalo tak, aby mohlo být přijato řešení, které je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu. Pokud žadatel namítá, že nebyla dodržena zákonná lhůta k vyřízení jeho žádosti, nutno uvést, že délka řízení nijak neovlivnila výsledek, k němuž Ministerstvo vnitra dospělo při zjišťování stavu věci v průběhu tohoto řízení. Žadatel případnou nečinnost Ministerstva vnitra při projednání jeho žádosti nenamítal.

Ad 3)

Výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje v souladu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu řešení otázky, která je předmětem řízení (žádosti žadatele nebylo vyhověno), právní ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno (ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, ve kterém jsou stanoveny podmínky pro udělení státního občanství České republiky, při jejichž splnění lze žádosti vyhovět a při jejichž nesplnění se žádosti nevyhovuje), a označení účastníka řízení (žadatel je označen jménem a příjmením, datem narození a místem trvalého pobytu). Ministerstvo vnitra tak ve výroku napadeného rozhodnutí nepochybil.

Ad 4)

V řízení bylo bez jakékoliv pochybnosti zjištěno, že žadatel nemá na území České republiky postavení uprchlíka. Na území České republiky má povolen trvalý pobyt. Žadatel v žádosti uvedl: „V letech předcházejících udělení trvalého pobytu jsem na území pobýval na základě udělené mezinárodní ochrany formou doplňkové

ochrany.“ Ke své osobě uvedl: „jsem bývalým žadatelem o mezinárodní ochranu“. Ze skutečností, které žadatel doložil i které vyšly najevo v průběhu řízení o jeho žádosti, lze mít za jednoznačně prokázané, že žadateli na území České republiky nikdy nebyla přiznána mezinárodní ochrana. Je pravda, že žadatel požádal Českou republiku o udělení mezinárodní ochrany (a měl tedy v minulosti po určitou dobu status žadatele o udělení mezinárodní ochrany), tato mu však udělena nebyla, a to rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 9. 3. 2007, č.j.: OAM-431/VL-10P16-2006, e.č. Tímto rozhodnutím mu pak zároveň byla přiznána doplňková ochrana podle ustanovení § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Možnost prominutí podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství je však v ustanovení § 11 odst. 1 písm. h) téhož zákona vázána na přiznané postavení uprchlíka. Pro naplnění této možnosti pak nepostačuje skutečnost, že žadatel o udělení státního občanství České republiky žádal o udělení mezinárodní ochrany, ani skutečnost, že mu byla přiznána doplňková ochrana. Status osoby požívající doplňkové ochrany a status osoby s přiznanou mezinárodní ochranou se liší.

Ad 5)

V odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo uvedeno, z jakého důvodu nebylo prováděno další dokazování, které by se týkalo zjištění splnění dalších podmínek pro udělení státního občanství České republiky. V průběhu řízení se totiž objevila okolnost, která by neumožňovala žádosti vyhovět a Ministerstvo vnitra proto bylo povinno zjistit skutečný stav věci. Dokazování tak provádělo k ověření této okolnosti. Na jeho základě pak byla jednoznačně zjištěna skutečnost, která znemožnila žádosti vyhovět. Nestalo se tak však na základě ustanovení § 51 odst. 3 správního řádu, ve výrokové části napadeného rozhodnutí je uvedeno, že se tak stalo na základě ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství. K tvrzení žadatele, že Ministerstvo vnitra k dokazování splnění dalších podmínek pro udělení státního občanství České republiky přistoupilo a jeho výsledky jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně popsány, ministr vnitra uvádí, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou podrobně popsány doklady, které žadatel k žádosti připojil a které měly podle jeho názoru prokazovat splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky, a dále stanoviska, která došla Ministerstvu vnitra spolu s žádostí. Ministerstvo vnitra tyto doklady nijak nehodnotilo, neboť žádosti nebylo možné vyhovět a další dokazování k ověření obsahu dokladů, které žadatel k žádosti připojil, proto nebylo v souladu s ustanovením § 51 odst. 3 správního řádu nutno provádět.

Ad 6)

Ministerstvo vnitra zjistilo stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, a přijalo řešení, které odpovídá okolnostem daného případu, a vzalo do úvahy i to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Ministr vnitra v souladu s výše uvedeným nezpochybňuje žadatelovy vazby k České republice, které si zde vybuřoval během svého pobytu od roku 2006. Stejně tak oceňuje jeho pracovní integraci v České republice, kde pracuje od roku 2007 jako řidič autopřepravy. Zároveň oceňuje, že udělení státního občanství České republiky by žadatel vnímal s naprostou vážností a zodpovědností.

Ministr vnitra však zároveň musí zdůraznit, že Ministerstvo vnitra, jako správní orgán rozhodující o žádostech, je při rozhodování o nich vázáno zásadou legality, jež je zakotvena v čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a v § 2 odst. 1 správního řádu a jež je jednou ze stěžejních zásad, na kterých je založen jak průběh správních řízení v České republice, tak i samotné fungování správních orgánů. Výše uvedená zásada po správních orgánech bezpodmínečně vyžaduje, aby postupovaly v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, jež jsou součástí právního řádu.

Z výše uvedeného je tedy patrné, že Ministerstvo vnitra je při rozhodování o žádostech vázáno zákonem o státním občanství, včetně nabývání státního občanství České republiky udělením. Do tohoto zákona tak zákonodárce vtělil podmínky, které musí splňovat osoba žádající o udělení státního občanství České republiky, má-li jí být české státní občanství uděleno. Zákonodárce pak do tohoto zákona rovněž zakotvil důvody, na základě kterých je eventuálně možné, v případě, že ten který žadatel některou z těchto podmínek nespĺňuje, mu tuto podmínku prominout (s výjimkou podmínky beztrestnosti, která je stanovena v ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o státním občanství, kterou shledal zákonodárce jako natolik zásadní, že její případné nespĺnění vůbec není možné prominout). Je naprosto nezbytné zdůraznit, že výčet zákonných předpokladů, na jejichž základě může Ministerstvo vnitra uvedenou podmínku žadateli prominout, je taxativní a Ministerstvo vnitra jej nemůže žádným způsobem rozšiřovat o důvody, které v zákoně o státním občanství uvedeny nejsou. Pokud by tak učinilo, jednalo by v rozporu se zákonem.

Z doložených podkladů k žádosti pak i v souvislosti s podaným rozkladem musí ministr vnitra nadále setrvat na tom, že v případě žadatele není v tuto chvíli naplněn ani jeden z těchto taxativně stanovených důvodů pro prominutí citované zákonné podmínky. Sám žadatel tuto skutečnost relevantně nezpochybnil ani v prvoinstančním řízení, ani v následně podaném rozkladu.

V souvislosti s výše uvedeným ministr vnitra zdůrazňuje, že zákon o státním občanství, ani žádný jiný právní předpis mu neumožňuje, jako správnímu orgánu rozhodujícímu o rozkladech ve věcech žádostí, vybočit ze zákonných důvodů, na základě kterých je možné prominout splnění podmínek pro udělení českého státního občanství, tzn. že ani ministr vnitra v řízení o rozkladu nemůže prominout podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství z jiných důvodů, než které jsou stanoveny v § 11 odst. 1 písm. a) až h) zákona o státním občanství.

Z procesního hlediska pak v souvislosti s podaným rozkladem ministr vnitra doplňuje, že poté, kdy bylo zjištěno, že žadateli nelze prominout splněné podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství a tudíž byla zjištěna skutečnost, že žádosti není možné vyhovět, prvostupňový správní orgán postupoval podle ustanovení § 51 odst. 3 s tím, že žádost zamítl, aniž by prováděl další dokazování se zaměřením na splnění dalších podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, čímž zároveň respektoval zásadu procesní ekonomie stanovenou v § 6 odst. 2 správního řádu.

Na základě výše uvedených skutečností ministr vnitra na návrh rozkladové komise rozhodl o zamítnutí rozkladu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra :

